

Sygn. akt: *IC 502/14*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2015 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku w I Wydziale Cywilnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Sznura

po rozpoznaniu na rozprawie protokolowanej przez staż. M. P. w dniu 28 stycznia 2015 r.

sprawy z powództwa **M. K. (1)**

przeciwko **M. N.**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powódki M. K. (1) na rzecz pozwanego M. N. kwotę 2.417 zł (dwóch tysięcy czterystu siedemnastu złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. zasądza od powódki M. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w (...) kwotę 100 zł (stu złotych) tytułem zwrotu kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Powódka **M. K. (1)** w pozwie skierowanym przeciwko **M. N.** domagała się zapłaty kwoty 25.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że w toku postępowania o zapłatę w sprawie zawisłej przed (...)z powództwa M. N. przeciwko niej, M. N. przyznał, iż M. K. (1) znajdowała się pod wpływem alkoholu, wskutek czego wydała błędne wskazówki co do sposobu montażu lustra, wykonywanego przez M. N. na zlecenie M. K. (1). W ocenie powódki stanowi to naruszenie jej dóbr osobistych w postaci dobrego imienia i wizerunku, w związku z czym domaga się zadośćuczynienia w oparciu o przepis art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c.

W odpowiedzi na pozew pozwany domagał się oddalenia powództwa w całości oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że nie doszło do naruszenia dobra osobistego w postaci wizerunku powódki, albowiem pozwany nie wykorzystał jej podobizny utrwalonej na portrecie, fotografii lub w innej postaci. Ponadto pozwany nie doszło do naruszenia dobra osobistego w postaci dobrego imienia, albowiem okoliczność, iż powódka pozostawała pod wpływem alkoholu została przekazana pozwanemu przez pracowników innej firmy. Nawet gdyby doszło do naruszenia dóbr osobistych doszło, to pozwanym nie powinien być M. N., gdyż w toku postępowania przytaczała jedynie twierdzenia i okoliczności, na jakie powoływali się bezpośredni świadkowie zdarzenia.

W piśmie procesowym z 11 lipca 2014 r. powódka oświadczyła, iż nie wywodzi swojego roszczenia w związku z naruszeniem dobra osobistego w postaci wizerunku, a w postaci czci i dobrego imienia. Ponadto w ocenie powódki naruszenia dokonał pozwany, albowiem zawarł on w treści pozwu kategoryczne twierdzenia, zgodnie z którymi powódka podczas realizacji zleconej pozwanemu inwestycji znajdowała się pod wpływem alkoholu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. K. (1) prowadząca działalność gospodarczą w zakresie działalności deweloperskiej, zamówiła u M. N. wykonanie szkła hartowanego z nadrukiem wraz z montażem, który miał nastąpić w G., w klatce schodowej budynku położonego przy ul. (...).

Okoliczność bezsporna , vide: pozew z dnia 08 listopada 2012 roku w sprawie (...) k. 9-16; zeznania powódki M. K. (1), k. 98-99.

W dniu 23 sierpnia 2012 r., tj. w dniu montażu szkła, M. K. (1) przybyła do budynku przy ul. (...) w G. celem udostępnienia budynku pracownikom przedsiębiorstwa, któremu zlecono wykonanie czynności montażu w imieniu i na rzecz M. N..

Okoliczność bezsporna , vide: zeznania świadka Z. K., k. 78; zeznania świadka R. T., k. 79-80; zeznania świadka S. K., k. 92.

Zachowanie M. K. (1) wzbudziło podejrzania pracowników budowy (S. K., R. T.), którzy przypuszczali, że znajduje się ona pod wpływem alkoholu. O powyższym poinformowali swojego przełożonego – M. K. (2) – który przyjechał na miejsce budowy.

Informacja ta została przekazana również M. N. i jego małżonce J. N..

Okoliczność bezsporna , vide: zeznania świadka J. N., k. 79; zeznania świadka R. T., k. 79-80; zeznania świadka S. K., k. 92.

M. N. dochodząc roszczeń wynikających z zawartej z M. K. (1) umowy, będąc reprezentowanym przez profesjonalnego pełnomocnika, skierował do Sądu Rejonowego w Gdyni pozew o zapłatę, w uzasadnieniu którego wskazał, iż kontakt z M. K. (1) w dniu 23 sierpnia 2012 r. był ograniczony, zaś w uzasadnieniu wniosków dowodowych o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków S. K. oraz R. T. wskazano, iż mają oni być przesłuchani na okoliczność pozostawiania M. K. (1) pod wpływem alkoholu w trakcie montażu, w wyniku czego miała nakazać montażystom zawieszenie szkła „do góry nogami”.

Okoliczność bezsporna , vide: pozew z dnia 08 listopada 2012 r. w sprawie SR w (...)k. 9-16; zeznania powódki M. K. (1), k. 98-99; zeznania pozwanego M. N., k. 99.

S. K. przed(...) w sprawie z powództwa M. N. przeciwko M. K. (1) prowadzonej pod sygn. (...) zeznał, iż M. K. (1) na budowie w dniu 23 sierpnia 2012 r. zachowywała się tak, jakby była pod wpływem alkoholu, przy czym nie wyczuł od niej woni alkoholu i z nią nie rozmawiał.

R. T. z kolei zeznał, że M. K. (1) na budowie w dniu 23 sierpnia 2012 r. zachowywała się dziwnie tak, jakby była pod wpływem alkoholu, przy czym nie miała problemu z wsiadaniem i wysiadaniem z samochodu, którym przyjechała na budowę. Świadek nie wyczuł od niej woni alkoholu.

Okoliczność bezsporna , vide: zeznania świadka R. T., k. 79-80; zeznania świadka S. K., k. 92.

Powództwo zostało oddalone, a Sąd nie dał wiary m.in. zeznaniom świadków S. K. i R. T..

Okoliczność bezsporna , vide: wyrok (...) wraz z uzasadnieniem, k. 18-24 .

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie, w zakresie istotnych jej okoliczności, był pomiędzy stronami bezsporny, w szczególności nie zachodziły wątpliwości co do treści złożonego przez pozwanego pozwu wytoczonego przeciwko powódce przed(...) jak również treść zeznań złożonych w toku tego postępowania przez S. K. oraz R. T..

Jednocześnie okoliczności te znalazły potwierdzenie w dokumentach załączonych do akt sprawy, a także zeznaniach świadków oraz stron niniejszego postępowania, które Sąd uznał za wiarygodne, albowiem były one spójne i logiczne i nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Przedmiotem niniejszego postępowania była zasadność roszczenia powódki wynikającego z naruszenia przez pozwanego dóbr osobistych w postaci czci i dobrego imienia powódki.

Zgodnie z art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Z kolei przepis art. 24 §1 k.c. stanowi, iż ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

Jednocześnie zgodnie z art. 448 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

Z brzmienia powyższych przepisów wynika, co powinno być jasne i nie budzić wątpliwości, iż roszczenia osoby, której dobra osobiste zostały naruszone mogą być kierowane wyłącznie do osób, które poprzez swoje działanie dobra te naruszyły.

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, iż pozwany nie posiada biernej legitymacji materialnej do występowania w przedmiotowej sprawie. Stwierdzić bowiem należy, iż owo naruszenie dobra osobistego miało nastąpić przez pozwanego wyłącznie poprzez użycie w pozwie skierowanym przeciwko M. K. (1) do Sądu Rejonowego w Gdyni określeń wskazujących, iż powódka miała w danym dniu pozostawać pod wpływem alkoholu. Podkreślić należy, iż brak jest jakichkolwiek podstaw, aby uznać, iż poza treścią pozwu pozwany wypowiadał twierdzenia o pozostawaniu przez powódkę pod wpływem alkoholu, czy też wręcz byciu pijaną. Podkreślić należy tymczasem, iż pozew ten jakkolwiek wniesiony w imieniu M. N., nie został jednak sporządzony i podpisany przez niego, lecz przez reprezentującego go zawodowego pełnomocnika, który co do zasady ponosi odpowiedzialność za treść dokumentu, pod którym złożył swój podpis.

Nie sposób przyjąć, aby wypowiedzi pełnomocnika procesowego, niezależnie od tego, czy zostały wyartykułowane ustnie na rozprawie, czy też pisemnie w treści składanych w imieniu zastępowanej strony pism procesowych, mogły wywołać skutek przyjęcia odpowiedzialności przez zastępowanego. Zważyć należy, iż w zakresie obowiązków pełnomocnika procesowego będącego profesjonalistą wchodzi także opracowanie, następnie realizacja taktyki procesowej, która wywołuje wprawdzie skutki prawnej dla zastępowanej strony, jednakże wszelkie skutki wynikające z autorstwa i niejako wprowadzenia w obrót treści przyjętej taktyki obciążają, zdaniem Sądu, wyłącznie pełnomocnika.

Niezależnie od powyższego stwierdzić należy, iż nawet gdyby uznać, iż pozwany odpowiada za treści wyrażone w złożonym w jego imieniu przez pełnomocnika procesowego pozwu, to brak winy pozwanego nie pozwalałaby na przypisania mu odpowiedzialności za wygłoszone tezy w przedmiocie stanu psychofizycznego powódki w dniu 23 sierpnia 2012 r.

Podkreślić należy, iż przepis art. 448 k.c. nie wskazuje *expressis verbis* zasady odpowiedzialności za krzywdę wyrządzoną naruszeniem dóbr osobistych, jednakże jako dominujący w judykaturze i doktrynie należy uznać pogląd,

że pokrzywdzony może żądać kompensaty krzywdy od ponoszącego winę (por. wyrok SN z 12 grudnia 2002 r.,(...), W sprawie wykładni art. 448 k.c., PS 1997, nr 1, s. 6 i n.;(...) [w:] (...) Komentarz, t. I, 2011, art. 448, nb 12–13; (...), Zadośćuczynienie..., s. 211–212). Za słusnością tezy o odpowiedzialności na zasadzie winy przemawia głównie wykładnia systemowa, a więc deliktowy charakter odpowiedzialności ((...), Komentarz do art. 448 Kodeksu cywilnego [w:] (...) [red.], Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania – część ogólna, Lex 2014).

Skoro pozwany powziął informację, o rzekomym pozostawaniu pod wpływem alkoholu w dniu 23 sierpnia 2012 r., abstrahując od prawdziwości, bądź nieprawdziwości tych twierdzeń, od pracowników, wykonujących na jego zlecenie czynności na rzecz powódki, nie sposób przypisać mu winy. Brak jest bowiem okoliczności, dla których pozwany miał nie uznać za rzetelną relację pracowników współpracującego z nim przedsiębiorstwa, skądinąd opartą o subiektywne odczucia, a więc niepodlegające zasadniczo weryfikacji w sytuacji, gdy pozwany nie miał w późniejszym okresie możliwości zweryfikowania prawdziwości uzyskanych w ten sposób informacji. W związku z tym pozwany pozostawał w dobrej wierze i w pełnym przekonaniu o prawdziwości twierdzeń pracowników budowy, co zdaniem Sądu, stanowi okoliczność wyłączającą winę, co prowadzi do wniosku, iż dobra osobiste powódki nie zostały naruszone.

Mając na uwadze powyższe okoliczności faktyczne i prawne Sąd oddalił powództwo, o czym orzekł w pkt I wyroku.

O kosztach postępowania należnych stronie przeciwnej orzeczono w pkt II wyroku, na podstawie art. 98 §1 k.p.c. w zw. z art. 108 §1 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Powódka przegrała sprawę w całości, wobec czego Sąd zobowiązał ją do zwrotu stronie przeciwnej poniesionych przez nią kosztów postępowania, na która składają się koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł, których wysokość ustalono na podstawie §6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2013 roku, poz. 490), powiększone o opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W punkcie III wyroku orzeczono natomiast o obowiązku zwrotu przez przegrywającą stronę wydatku poniesionego tymczasowo przez Skarb Państwa w postaci kosztu wystawienia przez lekarza sądowego jednokrotnego zaświadczenia (art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 oraz art. 5 ust. 1 pkt 10 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z §2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 14 stycznia 2008 r. w sprawie wynagrodzenia przysługującego lekarzowi sądowemu i trybu finansowania tego wynagrodzenia oraz zwrotu kosztów dojazdu, a także wzoru zestawienia wystawionych zaświadczeń).